

Najvyšší súd

Slovenskej republiky

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P. H.**, bývajúceho v P., zastúpeného Advokátskou spoločnosťou JUDr. P. H. s. r. o., so sídlom v P., kancelária v K. proti žalovanému **F. K. S. s. r. o.**, so sídlom v P., **o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15 C 170/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 16. februára 2011 sp. zn. 1 Co 141/2010, 1 Co 142/2010, takto

r o z h o d o l:

Dovolanie **o d m i e t a.**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Prešov rozsudkom z 15. júla 2010 č. k. 15 C 170/2008 – 114 v spojení s opravným uznesením z 19. júla 2010 (čl. 120) určil, že výpoveď daná žalobcovi listom z 23. 9. 2008 je neplatná, žalobu v časti určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zamietol a v časti povinnosti žalovaného nahradiť žalobcovi mzdu vylúčil na samostatné konanie. Účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Dospel k záveru o neplatnosti výpovede danej žalobcovi žalovaným podľa § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce pre nevymedzenie jej dôvodov (nešpecifikovanie , či sa mal žalobca dopustiť menej závažného porušenia pracovnej disciplíny alebo závažného porušenie pracovnej disciplína) a pre neakceptovanie zákonnej výpovednej doby (časového úseku, ktorý musí záväzne

uplynúť medzi prejavom vôle zamestnávateľa , prípadne zamestnanca a pred uplynutím tejto doby minimálne dva mesiace nie je možné pracovný pomer skončiť). Pri okamžitom skončení pracovného pomeru z 27. 3. 2009 dospel k záveru, že boli splnené všetky formálne a hmotnoprávne podmienky jeho platnosti. V konaní bolo preukázané, že napriek výzve žalovaného listom z 29. 1. 2009 , žalobca nenastúpil do práce a dopustil sa závažného porušenia pracovnej disciplíny spočívajúceho v neospravedlnených absenciách . S názorom žalobcu , že list bol špekulatívny, neúctivý a arogantný sa nestotožnil. Z jeho obsahu je zrejmé , že žalovaný upozorňuje žalobcu na neplnenie si pracovných povinností vyplývajúcich mu z pracovného pomeru (domáhal sa určenia neplatnosti výpovede a trval na tom, aby ho žalovaný ďalej zamestnával) . O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 16. februára 2011 sp. zn. 1 Co 141/2010, 1 Co 142/2010 rozsudok súdu prvého stupňa (v napadnutej časti) vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania potvrdil , odmietol odvolanie proti výroku o vylúčení veci na samostatné konanie a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V plnom rozsahu sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu o splnení formálnych a hmotnoprávných podmienok platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru z 27. 3. 2009 z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny spočívajúceho v nenastúpení do práce . Uviedol, že bolo preukázané, že žalovaný vyzýval žalobcu na nastúpenie do práce (listami z 29. 1. 2009 a z 12. 3. 2009) a žalobca potom, ako trval na svojom zamestnávaní (po daní mu výpovede) záujem o prácu nejavil. Za týchto okolností bol správny postup žalovaného, keď skončil okamžite pracovný pomer so žalobcom podľa § 68 ods. 1, 2 Zákonníka práce , lebo sústavné neospravedlnené absencie v práci treba hodnotiť ako závažné porušenie pracovnej disciplíny . Námietky žalobcu týkajúce sa dodržania lehoty stanovenej v § 68 ods. 2 Zákonníka práce vyhodnotil za nedôvodné. Za správne považoval aj rozhodnutie o trovách konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku vo výrokoch o zamietnutí žaloby a výroku o trovách konania podal dovolanie žalobca. Navrhol ho v tejto časti zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietal nesprávne vyhodnotenie vykonaného dokazovania, najmä listinných dôkazov – (údajných) výziev k nástupu do práce . Z tohto hľadiska arbitrárnosť rozsudku odvolacieho súdu, ktorému chýba spravodlivé a presvedčivé zdôvodnenie v súlade

s požiadavkami judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva . V tejto súvislosti poukázal aj na požiadavku , aby súd rozhodoval podľa zásad slušného a dobrého práva a dal prednosť spravodlivosti pred striktným znením zákona.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) , zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.) , bez naradenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu , pokiaľ to zákon nevyklučuje.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa , ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4.

Dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchyliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. , ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej

republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p. , ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu) , ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania v zmysle ustanovenia § 237 O. s. p. neboli v dovolaní výslovne namietané a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca namieta nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, v dôsledku neho aj nesprávne právne posúdenie veci a z tohto hľadiska aj nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

V zmysle § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, preto starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý (niektoré) z vykonaných dôkazov , môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania ani v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (pre úplnosť treba uviesť, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – pozri § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p.).

Právne posúdenie veci súdom je realizáciou rozhodovacej činnosti a nemôže založiť žiadnu procesnú vadu, ktorá je uvedená v ustanovení § 237 O. s. p. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací

dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval) , dovolateľom vytýkané skutočnosti by mohli mať za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v prejednávanej veci nešlo). Keďže dovolanie nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu vecnej správnosti rozsudku odvolacieho súdu.

K námietke žalobcu, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu trpí nepreskúmateľnosťou (arbitrárnosťou) z hľadiska vyhodnotenia vykonaných dôkazov uvedenými listinami , treba uviesť, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05) . Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (II. ÚS 78/05). Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia je zrejmé, z akých dôvodov považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne a z akých dôvodov rozsudok súdu prvého stupňa (v odvolaní napadnutej časti) potvrdil. Napadnutý rozsudok teda obsahuje vysvetlenie dôvodu rozhodnutia a vysporiada sa aj z námietkami žalobcu týkajúcimi sa vyhodnotenia obsahu listinných dôkazov (výziev na nástup do práce) . Z odôvodnenia vyplýva aj právne posúdenie veci pri aplikácii uvedených ustanovení právneho predpisu (Zákonníka práce) na zistený skutkový stav. Napadnutý rozsudok odvolacieho v uvedenom zmysle nie je preto nepreskúmateľný.

Navyše, nepreskúmateľnosť rozhodnutia je konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovaná za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. , teda nie vady konania v zmysle § 237 O. s. p. (R č. 111/1998). Takáto procesná vada je síce relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), ale sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. , ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa rozsudkom odvolacieho súdu v napadnutej časti z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov tohto konania dovolací súd nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. júla 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť:

Hrčková Marta